

Sygn. akt **XI Ka 684/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2020 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Dorota Dobrzańska

Protokolant Katarzyna Wójcik

przy udziale prokuratora Przemysława Goławskiego

po rozpoznaniu dnia 24 listopada 2020 roku

sprawy **S. M.** s. J. i Z. z d. P.ur. (...) w R.

oraz **D. M. (1)** s. S. i A. z d. R. ur. (...)
w W.

oskarżonych z art. 159 kk w zb z art. 157 § 2 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Rykach z dnia 10 lipca 2020 roku sygn. akt II K 308/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie 2 okres próby podwyższa do 2 (dwóch) lat,
2. w punkcie 6 okres próby ustala na 3 (trzy) lata i za jego podstawę przyjmuje art. 70 § 2 kk,
3. oskarżonego D. M. (1) na podstawie art. 73 § 2 kk oddaje pod dozór kuratora,
4. punkty 3 i 7 uzupełnia poprzez obowiązek informowania kuratora pisemnie, raz na miesiąc,
5. uchyla orzeczenia w punktach 4 i 8,
6. na podstawie art. 46 § 2 kk zasądza od S. M. i D. M. (1) solidarnie kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych na rzecz M. M. (1) tytułem nawiazki,
7. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa jako zwrot wydatków: od S. M. 849,47 (osiemset czterdzieści dziewięć 47/100) zł, od D. M. (1) 924,42 (dziewięćset dwadzieścia cztery 42/100) złotych,

II. w pozostałym zakresie wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze po 180 (sto osiemdziesiąt) złotych opłaty i po 50 (pięćdziesiąt) złotych zwrotu wydatków.

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 684/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Rykach z 10. 07. 2020 r. w sprawie II K 308/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

prokurator

pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny: pełnomocnik oskarżyciela substydiarnego

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Sąd odwoławczy nie przeprowadzał własnych dowodów.		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja prokuratora.</p> <p>1. Obraza prawa materialnego</p> <p>a. Art. 46§1 kk poprzez niezastosowanie odpowiedzialności solidarnej.</p> <p>b. Art. 70§1 kk poprzez określenie niewłaściwego okresu próby wobec sprawcy młodocianego.</p> <p>c. Art. 73§2 kk przez brak obligatoryjnego dozoru kuratora</p> <p>d. Art. 74§1 w zw. z art. 72§1 pkt 1 kk przez nieokreślenie precyzyjnie obowiązku informowania kuratora.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

	<p>e. Art. 72§1 pkt 2 kk poprzez brak obowiązku przeproszenia pokrzywdzonego.</p> <p>2. Rażąca niewspółmierność kar orzeczonych wobec obu oskarżonych.</p> <p>3. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia poprzez niezasadne zwolnienie oskarżonych od kosztów sądowych.</p> <p>Apelacja obrońcy.</p> <p>1. Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia poprzez:</p> <p>a. Dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego (art. 7 kpk)</p> <p>b. Rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (art. 5§2 kpk)</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż oskarżyciel posiłkowy nie wchodził na nieruchomości oskarżonych oraz, że ci używali niebezpiecznych przedmiotów w trakcie zdarzenia.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja prokuratora.</p> <p>W większości zarzuty sformułowane przez oskarżyciela publicznego zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Część z nich, które związane są ze statusem D. M. (2) jako młodocianego, ma charakter oczywistej obrazy prawa materialnego. Konsekwencją była zmiana wyroku Sądu I instancji</p>		

(pkt I podpunkt 2 i 3 wyroku odwoławczego).

W zakresie orzeczenia o nawiązce co do obu oskarżonych słuszny był zarzut braku określenia odpowiedzialności solidarnej, z odniesieniem do podstaw cywilnych. Taką korektę Sąd Okręgowy wprowadził w punkcie I. 6, uprzednio uchylwszy punkty 4 i 8 wyroku Sądu I instancji.

Wprawdzie obraza wskazana w punkcie 4 apelacji może być dyskusyjna (sprecyzowanie sposobu wykonania obowiązku mogłoby nastąpić również w postępowaniu wykonawczym), jednak dokonując innych zmian wyroku, Sąd Okręgowy uznał za celowe także i to rozstrzygnięcie tak określić, by nie wzbudzało wątpliwości co do wykonania.

W zakresie rażącej niewspółmierności orzeczonych kar, Sąd częściowo podzielił argumentację prokuratora. Pamiętać należy, że obaj oskarżeni są osobami niekaranymi, D. M. (1) to sprawca młodociany, wobec którego ustawodawca daje priorytet celowi wychowawczemu (art. 54§1 kk). Dla obu mężczyzn już sam fakt stawania przed sądem był bardzo dużym obciążeniem, co szczególnie zaprezentował S. M. na rozprawie odwoławczej. Wydłużenie okresów próby pozwala na monitorowanie ich zachowań i stanowi skuteczniejszą prewencję. W kształcie, w jakim określono to w wyroku odwoławczym, Sąd Okręgowy uznał, iż taka kara spełni należycie dyrektywy art. 53 kk.

Nienałożenie przez Sąd Rejonowy obowiązku przeproszenia pokrzywdzonego nie miało charakteru obrazy prawa

materialnego, albowiem jest to element uznaniowy. Ponieważ sam oskarżyciel posiłkowy nie prezentował szczególnego pokrzywdzenia w trakcie procesu sądowego, nie domagał się przeprosin, stanowisko prokuratora w tej osobistej kwestii nie zasługiwało na uwzględnienie.

Co do kosztów procesu, rzeczywiście nie wystąpiły przesłanki z art. 624§1 kpk. Obaj oskarżeni mają źródło utrzymania (k. 168v), zatem winni zwrócić Skarbowi Państwa tymczasowo wyłożone wydatki. Takie rozstrzygnięcie zamieszczono w części zmieniającej, po obliczeniu ich kwoty poniesionej zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i przed Sądem I instancji.

Apelacja obrońcy.

Postawione zarzuty i przedstawiona w uzasadnieniu argumentacja na ich poparcie jest jednostronna i nieprzekonująca. Przypomnieć należy, że prawem sądu jest ustalenie określonego stanu faktycznego z wybiórczym potraktowaniem dowodów w sensie dania wiary jednej grupie, a odmówienia jej innej grupie. Dopóki jednak ocena sądu opiera się na zasadach logicznego rozumowania i respektuje zasady doświadczenia życiowego, dopóty podważenie jej jest zadaniem bardzo trudnym. Wniesiony środek odwoławczy na korzyść obu oskarżonych nie był w stanie sprostać temu wyzwaniu, dlatego nie doprowadził do ich uniewinnienia.

Przechodząc do szczegółowego omówienia zarzutów, Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zastrzeżenia co do dowolnej oceny zeznań świadków wymienionych w punkcie 1 apelacji zostały zbudowane przede wszystkim na eksponowaniu sprzeczności w relacjach poszczególnych osób. Obrońca cytuje fragmenty na poparcie swojej tezy, iż różne określenie miejsca, w którym miał się znajdować pokrzywdzony, „ma niebagatelne znaczenie” i konstatuje, że „Skoro w tym zakresie mamy do czynienia z tak istotnymi rozbieżnościami, to nie możemy bez cienia wątpliwości uznać, iż w przypadku innych elementów stanu faktycznego pokrzywdzony oraz jego koledzy, również nie próbowali świadomie lub nie, przedstawić jak najbardziej korzystną dla niego wersję zdarzeń”. Pomijając już dość odważne osadzenie owej hipotezy co do wiarygodności dowodów osobowych na różnych określeniach przez nich miejsca pobytu M. M. (1), Sąd odwoławczy zaleca dokładne wczytanie się w treść depozycji świadków. Pierwsze zeznania pokrzywdzonego mówią o tym, że zamieszanie w pobliżu domu M. dostrzegł z odległości ok. 100-200 m, tam spotkali K. M.. Dalej stwierdził, że on z H. O. byli bliżej posesji M., a jego koledzy zostali z K. (k.3). Taki opis pojawił się kilka dni po zajściu, a więc z przyczyn naturalnych jest najbardziej zbliżony do rzeczywistości. Jeśli do tego przywołać zeznania jego kolegów – M. W., K. P., P. C., C. S. (niekwestionowanych przez skarżącego), którzy zgodnie mówili, iż M. M. (1) był najbliżej posesji M., tak też ustalił Sąd Rejonowy, to w istocie omawiana okoliczność jest zgodna z intencją obrońcy. Wykazywanie pozornej sprzeczności w wersji pokrzywdzonego nie

mogło przynieść skutku w postaci podważenia jego wiarygodności.

Zastrzeżenia co do świadka M. J. nie zostały wyartykułowane w taki sposób, by można było je ocenić poprzez pryzmat art. 7 kpk. Dostrzegane „zasadnicze rozbieżności” nie są faktycznie zasadnicze dla odpowiedzialności oskarżonych. obrońca nie wykazuje, jakich błędów miał dopuścić się Sąd I instancji dając wiarę temu świadkowi, nie dostrzega też, że Sąd podzielił jego relację w części, w jakiej pamiętał, przyjął wytłumaczenie powodów różnic w zeznaniach. Taka ocena odpowiada regułom swobodnej oceny sędziowskiej.

Nie budziły wątpliwości co do faktu obserwacji pobicia M. M. (1) zeznania M. B. złożone na rozprawie w dniu 8.03.2018r. (k. 204), choć już wówczas zaznaczył, że dokładnie tego nie widział. Natomiast w trakcie konfrontacji mówił o tym, że nie widział precyzyjnie pobicia, bo był tłum i z jego odległości ciężko było cokolwiek zobaczyć (k.244v). Zatem próba dyskredytacji wartości dowodowej zeznań tego świadka skazana jest również na niepowodzenie.

Wykazawszy bezzasadność argumentacji skarżącego, Sąd Okręgowy musiał odrzucić również jego wniosek, wyprowadzony z rozbieżności w relacjach świadków, że w takiej sytuacji „nie można było wykluczyć możliwości, iż pokrzywdzony ostatecznie na posesję oskarżonych wszedł”. obrońca nie przywołuje przy tym tych dowodów, które świadczyły przeciwnie i nie podejmuje polemiki z odmówieniem im wiary przez Sąd Rejonowy.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (pkt 4 apelacji) jest w istocie pochodną założenia, że to oskarżeni są wiarygodni. Tymczasem słabość kontrargumentacji w odniesieniu do dowodów, na których Sąd Rejonowy oparł swe ustalenia faktyczne, przekreśla możliwość uznania wersji oskarżonych za prawdziwą.

Wątpliwości, które obrońca przywołuje w punkcie 3 apelacji, nie można w żadnej mierze przyporządkować do obrazu art. 5§2 kpk. Są to w gruncie rzeczy własne projekcje autora środka odwoławczego. Wszak ustalenia faktyczne są jasne zarówno co do przedmiotów, jakimi posługiwali się oskarżeni(k.333v), jak i miejsca zdarzenia w pobliżu posesji M. (k. 335). Ponieważ zarzut aktu oskarżenia dotyczył działania wspólnie z dwoma nieustalonymi osobami, tak też przypisano winę, wystarczyło, by Sąd ustalił obecność i współdziałanie innych 2 osób oprócz oskarżonych. Uczynił to na podstawie zeznań pokrzywdzonego M. i wymienionych przez siebie świadków. Jak wyżej wykazano, podważanie wartości określonych dowodów osobowych, nie było zabiegiem skutecznym. Przypomnieć na koniec wypada, że naruszenie art. 5§2 kpk jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożliwości ich usunięcia, rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne są zależne np. od dania wiary lub odmówienia jej określonym dowodom, to nie można mówić

o naruszeniu art. 5§2 kpk, a ewentualne zastrzeżenia do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 kpk (por. wyroki SN: z 11 października 2002 r., V KKN 251/01, Prok. i Pr.-wkł. 2003, nr 11, poz. 5; z 8 września 2009 r., WA 26/09, OSNwSK 2009, poz. 1844; postanowienie SN z 15 kwietnia 2004 r., II KK 369/03, LEX nr 109464).

Jeżeli chodzi o zarzut odnoszący się do oceny opinii (...)w L., to generalnie skarżący podnosi, że Sąd I instancji sprzecznie z opinią uznał, iż doszło do narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku, o którym mowa w art. 158§1 kk. Po pierwsze: rację ma ten Sąd, kiedy pisze, iż stwierdzenie biegłego o narażeniu ma charakter pomocniczy, po drugie: obrońca nie wczytał się ani w opinię, ani treść zaskarżonego wyroku. W istocie nie ma żadnej sprzeczności między opinią a ustaleniami Sądu, choć należy zaznaczyć, że mogłaby zaistnieć w ramach swobodnej oceny przynależnej organowi wymiaru sprawiedliwości.

Przywołana opinia (k.303-307) zawiera passus o braku narażenia na ciężki uszczerbek (a więc z kategorii art. 156 kk), a także na utratę życia. Wylacza 2 spośród 3 możliwości, o których stanowią znamiona art. 158§1 kk, w oczywisty sposób powiązane z art. 159 kk. Sąd Rejonowy przypisał zaś narażenie na skutki z art. 157§1 kk i swoje stanowisko prawidłowo uzasadnił

zarówno rodzajem używanych przedmiotów jak i okolicami ciała, w które był bity M. M. (1). W tych okolicznościach apelacja nie dotyka podstawy rozstrzygnięcia w omawianym zakresie.		
Wniosek		
Prokuratora o zmianę wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Obrońcy o zmianę przez uniewinnienie lub uchYLENIE wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Odnośnie do apelacji prokuratora powody zasadności części zarzutów wykazano wyżej, co stało się podstawą do zmiany zaskarżonego wyroku. Co do części Sąd Okręgowy nie podzielił ich i w tym zakresie wyrok został utrzymany w mocy.		
	Wobec odrzucenia w całości argumentacji obrońcy , brak było podstaw do uniewinnienia oskarżonych. Wniosek alternatywny nie mógł być skuteczny ze względu na brak przesłanek z art. 437§2 zd. drugie kpk.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Brak.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Brak obligatoryjnych rozstrzygnięć należało uzupełnić. Został podwyższony wymiar okresów próby, sprecyzowany obowiązek informowania kuratora o przebiegu okresu próby. Nawiązkę określono w sposób solidarny. Zasądzono zwrot wydatków poniesionych w I instancji.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wynikały ze skutecznego zaskarżenia na niekorzyść.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.	Art. 437§2 kpk w zw. z art. 454 § 1 k.p.k.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Obciążenie oskarżonych kosztami postępowania odwoławczego wynika z art. 634 kpk.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie nawiązki, środki probacyjne, niewspółmierność kary, zwolnienie od kosztów sądowych.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie winy.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana